

Szükség van a szolgálatra!

Önkéntesek a betegekért

10 éves a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálat 2.

Vác
2015

Szükség van a szolgálatra!.....	3
Dr. Faragó Artúr	
Örökségtől kics csoportig, azaz sokszínű múlt és reményteljes jövő.....	4
Dr. Felföldi Éva	
Beteglátogató csoportunk története.....	10
Strommer Szilvia	
A Magyar Rákellenes Liga önkéntesei a betegek között.....	15
Markó Mária	
Önkéntesek, akik a Betegápoló Irgalmasrend szolgálatához szegődtek.....	21
Dr. Halácsy Katalin	
Önkéntes beteglátogatók szolgálata a budapesti kórházakban.....	25
P. Morvay Imre Pio OH	
A Pécsi Irgalmasrendi Kórház önkéntes közösségéről.....	28
BH. Szokolai Katus	
Katolikus Önkéntesek Ökumenikus Beteglátogató Szolgálata.....	33

Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálata
 Vác, Migazzi tér 1. ✉ H-2600 Vác, Pf. 167.
 ☎ (+36)27/814-114 📠 (+36)27/814-101
 📧 iroda@korhazlelkesz.hu 🌐 korhazlelkesz.hu

Szükség van a szolgálatra!

Önkéntesek a betegekért egyházunkban

2014. augusztus 30-án tartottuk a váci egyházmegye önkéntes beteglátogatóinak 7. találkozóját. Ezt mi szakmai napnak is szoktuk nevezni, mert a tavaszi képzési napjaink mellett (2014-ben a nyolcadikat tartottuk), ezek az alkalmak nemcsak találkozási lehetőséget biztosítanak szolgálatunk lelkipásztorainak és önkénteseinek, hanem egy-egy szakterület, a beteglátogatással kapcsolatos téma köré összegyűjtött előadások is segítenek fejleszteni tudásunkat, gyarapítani tapasztalatunkat.

Ez a találkozónk próbált alkalmat nyújtani egy nagyobb kitekintésre, lássuk mindnyájan és meghívott vendégeink is, hogy milyen sokan dolgoznak egyházunkban önkéntes beteglátogatóként. Sajnos, ugyanakkor mégsem szerepelt mindenki, újabb és újabb konferenciát kellene tartani, hogy mindenki bemutatkozhasson.

Ez a füzet szakmai napunk néhány előadásának szövegét tartalmazza és a mi önkéntes programunk bemutatását is.

Azért tesszük ezt közzé, hogy dokumentálva legyen egyházunk ezen arcának sokszínűsége és azért is, mert bízunk abban, hogy egyre többen meghallják a buzdítást, amit egyik kedves munkatársunk így fogalmazott:

„Érezd meg Jézus szívének rezdüléseit, és add tovább!
Indulj el Te is a betegek, elesettek, rászorultak felé!”

Dr. Faragó Artúr

Örökségtől kiscsoportig, azaz sokszínű múlt és reményteljes jövő

Az önkéntes beteglátogatók jelenléte nélkülözhetetlen szolgálatunkban. Indulásunktól fogva szeretnénk minél több embert meghívni e szolgálatra. Jó ötletébresztő minta volt számomra az esztergomi kórházban kiválóan dolgozó önkéntes beteglátogatói csoport, amelynek tagjait (bemutatkozásuk a következő cikkben) többször is felkerestem 2004-ben. Kívánatosnak tartottuk, hogy egyházmegyénk területén is minden kórházban legyen egy kisebb vagy nagyobb csoport, amelynek tagjai tanúságot tesznek arról, hogy a keresztény ember nem hagyja magára a betegeket, gondoskodik róluk. Nem kifejezett szakmai gondoskodással, hanem egyszerűen látogatóként, mintha személyükben Jézus lépne oda a betegágyakhoz. Olyan lelkes és elkötelezett embereket szeretnénk látni csoportjainkban, akik rendelkeznek annyi ismerettel, hogy látogatásukkal örömet szerezzenek, s azt jelezzék a másik számára, hogy nincs magára hagyva, van, aki mellette áll.

Örökölt önkéntesek

Mielőtt az önkéntesek képzésének módjáról esne szó, beszélünk kell azokról is, akik szolgálatunk elindítása előtt már önkéntes munkát végeztek kórházainkban.

Az ő munkájuk a következőkből állt:

- kántori szolgálat a kórházi szentmisén, szentmisék előkészítése;
- a betegek szentmisére hívása és elkísérése;
- a lelkészek elkísérése a betegekhez, igények közvetítése;
- beszélgetés a betegekkel;
- közös imádság a betegekkel;
- apróbb szolgálatok (például bevásárlás);
- betegek megajándékozása.

Először a köszönet jut eszünkbe, hiszen ezek az emberek áldozatot hoztak ezért az ügyért, idejüket szánták rá, erejükből, pénzükből adtak.

Szerettük volna ugyanakkor, hogy megfelelő motivációval, és ha szükséges, képzetebben épüljenek be csoportjainkba. Különböző háttérrel rendelkeztek, többféle lelkeségi mozgalomhoz tartoztak. Voltak köztük kamilliánus családok tagjai, Mária Légiósok, karitászosok, karizmatikusok, de közösségi háttérrel nem rendelkező, egyszerű, jószándékú emberek is

Sajnos, közben ezeknek az önkéntes csoportoknak a tagjai lassan-lassan elfogytak. Nem tudták megoldani az utánpótlásról való gondoskodást, számottevő volt a kiöregedés és a betegség miatti kilépés.

Többen határozottan ellenálltak integrálási törekvéseinknek, nem akartak szakítani a korábbi térítő jellegű munkamódszerrel vagy pedig azt szerették volna, hogy ők tanítsák be az új önkénteseket, bár kevés empátiával és tapintattal rendelkeztek.

Az első tanfolyamok

Önkénteseink képzését először úgy képzeltük el a kórházpasztorációs terv alapján, hogy egy-egy kórházzal rendelkező városban több alkalommal összegyűjtjük az érdeklődőket, és egy „tanfolyam” megtartása után, az arra vállalkozókat önkéntesek csoportjává szervezzük.

Az első ilyen sorozat Vácon volt 2005 őszén. Az előadásokat dr. Egri László tartotta. Ezt Balassagyarmaton, majd Hatvanban követte egy-egy előadás-sorozatot 2006-ban, melyeket Kulcsár Zsuzsanna evangélikus lelkész és jómagam tartottunk.

Az előadások témái a következők voltak:

- általános bevezető a betegekkel való találkozásról, annak körülményeiről;
- a betegek igényei, érzései;
- hogyan „mozogjunk” a kórházban, találkozás a személyzettel;
- a szenvedés, annak bibliai alapjai, hatása az emberre;
- a haldoklás, a gyász folyamata – a segítő szerepe;
- a (lelkigondozói) beszélgetés módszere, fázisai.

Ezek az előadás-sorozatok inkább a lelkigondozás felé vezették a résztvevőket, s nem pusztán alapismereteket adtak a beteglátogatáshoz. Az elég jól sikerült meghirdetés után sokan összegyűltek a helyszíneken. Vácon és Balassagyarmaton a hallgatóság nagyobb része érdeklődő volt. Bár sokan voltak, és az előadások hatására fellelkesültek, közülük mindössze hárman-négyen vállalkoztak az önkéntességre. A hatvani alkalmakon megjelenő körülbelül tizenöt főből sajnos, ma már csak 1 önkéntes dolgozik köztünk.

Átgondolt önkéntes program

Az önkéntesek meghívását, képzését az egész egyházmegye területén szerettük volna egységesen és átgondoltan végezni úgy, hogy e feladatok zömét a lelkigondozókra bizzuk, hiszen jó hely- és emberismerettel rendelkezve ők közvetlenebbül tudnak csoportot építeni.

Szolgálatunk szupervizorának javaslatára a 2006/2007-es tanévben, a havi szupervíziók alkalmával *Önkéntes program a kórházakban* címmel képzést kaptak lelkigondozóink. A képzéssel párhuzamosan haladt a gyakorlat: például amikor a meghirdetés módjáról volt szó, utána valóban elkezdődött az önkéntes program hirdetése, a plakátok kihelyezése, a plébániák, gyülekezetek felkeresése.

A képzési program a következő témájú egységekből állt:

- Képzési témák, eszközök, munkamódszer megbeszélése, kialakítása. A jelenlegi helyzet felmérése.
- Milyen feladatokra, szolgálatra hívjuk meg az önkénteseket?
- Hogyan és hol hirdessük meg a programot? Hogyan tovább a megörökölt és közben meghívott önkéntesekkel?
- A jelentkezők szűrése, első interjúk. Alkalmassági szempontok.
- Az önkéntesek felkészítése, képzés megtervezése. Milyen szakembereket vonjunk be a képzésbe?
- A felkészült önkéntesek útnak indítása, feladatok, tennivalók, kapcsolattartás megbeszélése.
- Az önkéntesek folyamatos támogatása, csoportos alkalmak megtervezése.
- Félév utáni megállás, visszatekintés, értékelés. Kell-e változtatni?
- Távozók elengedése, újak befogadása.
- Egyéb felmerült kérdések.

A közösen kialakított módszer alapján először tehát azoknak az elvárásoknak a megfogalmazására került sor, amelyeket a jelentkezők elé kívántunk tárni, hogy lássák, milyen szolgáltatokra hívjuk meg őket. Ennek eredményeképpen megszületett az úgynevezett „25 pont”, amelyet a plakátokkal együtt terjesztettünk, hogy ez lehessen az „első szűrés”, azaz ezt megismerve az érdeklődők el tudják dönteni, hogy tényleg ezt a szolgálatot keresik-e.

A jelentkezőket 2007 januárjában és februárjában „felvételiztették” lelkigondozóink. Az egyes kórházaknál olyan módon zajlottak a beszélgetések, hogy a helyi lelkigondozó mellett mindig jelen volt egy másik kórházban dolgozó munkatárs. Így próbáltuk biztosítani a külső szemlélő pártatlanságát, valamint tehermentesíteni a helyi dolgozót a kellemetlen döntések kimondásának terhe alól.

Az egyházmegye nagy kiterjedése miatt két helyszínen tartottuk meg a „regionális képzéseket” márciusban. Ennek napirendjébe a következő programpontokat illesztettük be:

- napindító áhitat;
- előadás a kórházlelkészi szolgálat szervezetéről, melybe szeretnénk, hogy beilleszkedjenek;

- egy szolgálatban lévő önkéntes beszámolója: mi a feladata, hol a helye a szolgálatban;
- egy főnövér előadása az egészségügyről: mire kell figyelniük szolgálatuk közben;
- kapcsolat és kommunikáció a dolgozókkal, betegekkel, lelkigondozókkal;
- kiscsoportos megbeszélések;
- befejező áhítat.

Az új jelentkezők mellett mindkét napon részt vettek régi önkénteseink és a lelkigondozók is, akiknek nemcsak a szervezésben, hanem az előadások során és a kiscsoportok vezetésében is volt feladatuk. A regionális képzést a helyiek követték, minden kórháznál külön-külön a lelkigondozó vezetésével és helyi szakemberek bevonásával. Ezeknek a konkrét kórház megismerése, a helyi csoport munkamódszerének megismerése és annak a kórházi osztálynak a kiválasztása volt a céljuk, ahol ők felelősen, a személyzet által is elfogadottan tudják szolgálatukat végezni.

Mindennek eredményeképpen nyárra már ötvenkét önkéntessel dolgoztunk. Kórházanként más-más létszámmal: egy-két vagy akár tíznél is több önkéntes segítette a lelkigondozó(k) munkáját. Figyelemre méltó, hogy az önkéntes munkában is érvényesítettük az ökumenikus szemléletet. Minden közösség számára lehetővé tettük, hogy tagjaik csatlakozzanak szolgálatunkhoz. Önkénteseink között van adventista, baptista, evangélikus és református testvérünk is. Sokat jelent ez, amikor a saját gyülekezet szeretetét kell megjeleníteni a beteg számára, és könnyebbséget, amikor a saját lelkésszel kell felvenni a kapcsolatot a beteg kérése alapján.

Az önkéntes képzések összegzése

Az alábbiakban röviden értékelem az önkéntesek képzésének fent ismertetett két módját.

Az előadás-sorozatok, tanfolyamok előnyei:

- minden érdeklődő részt vehetett rajta;
- változhatott a résztvevők témával kapcsolatos szemlélete;
- bárki megtanulhatta, hogy beteg hozzátartozójával, ismerősével hogyan vegye fel a kapcsolatot, hogyan értse meg őt;
- azok is esélyt kaptak a szolgálat iránti elköteleződésre, akik csak érdeklődőként érkeztek.

hátrányai:

- a felkészülés és a hallgatók aktivizálásának terhe egyaránt a tanfolyam megtartójára hárult;

- csalódást okozhattunk a résztvevőknek, mert azt hitték, hogy az előadások meghallgatásával már alkalmassá váltak az önkéntes munkára (utána következett a nem megfelelően motiváltak és az alkalmatlanok kiszűrése);
- a felkészítést nem lehetett személyre szabottá tenni;
- hiányzott a téma kiscsoportos feldolgozása az önkéntes munkában jártasak vezetésével;
- arányában kevesebben maradtak meg, nehezebb volt a mélyebb elköteleződés elérése;
- a különböző kórháznál dolgozó önkéntesek nem találkoztak egymással.

Az önkéntes program előnyei:

- a megelőző szűrés, felvételi elejét veszi a későbbi sértődésnek, csalódásnak;
- eleve elszánt, elkötelezett jelentkezőkkel foglalkozunk;
- a kiscsoportos beszélgetések segítségével a felmerülő kérdéseket be lehet illeszteni a képzésbe;
- a kiscsoportokban kezdettől kialakulnak azok a személyes kapcsolatok, amelyek később is segíthetnek a szolgálat ellátásában;
- hatékonyabb ez a képzés, arányában többen maradnak meg a jelentkezők közül;
- a megörökölt önkéntesek reflektálni tudnak korábbi munkavégzésükre, alkalmuk nyílik arra, hogy változtassanak hozzáállásukon;
- a más kórháznál dolgozókkal való találkozás megerősítő a szolgálatban való további helytállás szempontjából.

hátrányai:

- kimaradnak az egyszerű érdeklődők;
- ha nincs megfelelő helyi visszajelzés, csalódás érheti őket szolgálatuk, hivatásuk helyes felismeréséről;
- ha nincs megfelelő helyi visszajelzés, folyamatos kísérés, szereptévesztés alakulhat ki, esetleg szeparálódás is.

A fentiek alapján szolgálatunk a második módszer mellett döntött. Ezért 2008-ban újra ennek megfelelően indítottuk el az önkéntesek toborzását, és azóta minden évben így folytatjuk. Ez nem jelenti azt, hogy elzárkózna szolgálatunk attól, hogy más közösségek, szervezetek önkéntes-képzési programjában, előadás-sorozataiban részt vegyünk, illetve máshol képződötteket befogadjunk.

Önkéntes szolgálatunk jelene és jövője

Önkénteseink létszámának csökkenésével mindig is számolnunk kell. Sokuknak változnak az életkörülményei, olyan családi események jöhetnek közbe, amelyek miatt egyáltalán nem tudják folytatni vagy rövidebb ideig szüneteltetniük kell munkájukat. Ezért hirdetjük meg újra és újra programunkat, hogy pótolhassuk a kiesőket, illetve másoknak is legyen lehetőségük bekapcsolódni.

Jelenleg minden évben 85-90 önkéntes dolgozik együtt szolgálatunkban 10 kórháznál. Számukra minden esztendőben egy-egy képzési és szakmai napot tartunk. Ezeken nem csak új ismeretekkel gyarapodhatnak, hanem egymással is találkoznak, kialakult barátságaikat ápolhatják. A kórházaknál a helyi csoportok minden hónapban találkoznak, megbeszélhetik szolgálatuk nehézségeit, megoszthatják örömeiket, tapasztalataikat. Imádságban, szentmiséken lehetnek együtt. Az ünnepi alkalmakon együtt keresik fel a kórházi osztályokat.

Köszönjük önkénteseink szolgálatát, köszönjük a kórházakkal kapcsolatban lévő papok, lelkészek munkáját, és köszönet mindazoknak, akik támogatnak minket!

Dr. Felföldi Éva

Beteglátogató csoportunk története

Beszámolómat személyes vonatkozású gondolataimmal kezdem. Sokéves kórházi munkám, a betegellátás tapasztalatai, egy idős pap halála és ellátása, megindító élményekként hatottak rám. Szomorú tapasztalatom volt, hogy a leggondosabb és szakszerű ellátással nem kapott meg mindent a beteg, a haldokló, sokszor nem adtuk meg az őt megillető emberi, keresztényi méltóságot.

Nagy segítség volt Bozóki István ferences atya kórházi szolgálata. Betegségei miatt gyakran jött a kórházba, de mindig volt nála Oltáriszentség és titkon megkérhető volt a súlyos betegek meglátogatására, egy kis beszélgetésre. Halála után nehezebben ment a betegek spirituális ellátása.

Beer Miklós püspök atya segítségét ez alkalommal is szeretném megköszönni. Önzetlen, gyors szolgálatáért áldja meg a gondviselő Isten!

2000-ben Paskai bíboros úr Michels Antal atyát, a Belvárosi templom plébánosát kórházlelkészi feladattal bízta meg. Antal atya és Sági József világi elnök szervezésében beteglátogatói felkészítő tanfolyam indult segítő szándékú, érdeklődő önkéntesek részére, akik vállalni tudták a betegek látogatását és segíteni az atyát feladata ellátásában.

Sok érdeklődőből 15 testvérünk jelentkezett a szolgálatra. Rövid idő múlva 22-re nőtt a létszám. Szükséges volt a nagy létszám, mivel a kórház pavilon rendszerű és 5-600 beteget látott el abban az időben.

4-5 önkéntes látogatott egy vagy két osztályon, és így biztosított volt az állandó jelenlét. Kezdetben párokban látogattunk, később volt, aki egyedül, mert így személyesebb volt a beteggel való találkozás.

Indulásunkkor szolgálatunkat egyes osztályokon ellenszélben végeztük. A tapintatos és kitartó munka meghozta gyümölcsét, ma már örülnek, várnak sokszor hívnak bennünket a betegekhez ezen osztályok orvosai, nővérei is.

2003-ban egyik lelkigyakorlatunkat Anton Gots kamilliánus szerzetes atya vezette, aki megismertette velünk a rend szellemiségét, karizmáját, majd egy felkészítő kurzus után a Betegek Szolgáloi Rendjének, a kamilliánusoknak egyik világi családja lettünk. Az atya a csoport vezetésére engem kért meg.

Jean Vanier megállapításait, mint fontos útjelzőket követtem és igyekszem ma is követni. Szerinte a közösség növekedéséhez három egymást kiegészítő dolog szükséges:

1. a csendes, imádságos életre fordított idő (közösön veszünk részt havonta egyszer szentségimádáson, szentmisén, évente lelki gyakorlaton és lelkinapon, a kórház kápolnájában naponta imaórát tartunk)
2. a szegények szolgálata, de még inkább meghallgatása
3. a közösségi élet, ahol mindenki megélheti saját kegyelmi ajándékainak növekedését (minden önkéntesünk egyénisége színesíti, gazdagítja a csoportot, egymástól sokat tanulunk).

Működésünk kezdetén (2001 áprilisa) kéthetente, majd havonta tartottunk, illetve tartunk **csoportmegbeszélést**. Ezeket imával kezdjük és zárjuk, szentírási részt olvasunk rövid magyarázattal, házi feladatként különböző témákat jelölünk ki, amit a következő alkalommal közösön megbeszélünk.

Fontos része a találkozóinknak a beteglátogatás tapasztalatainak megosztása, megvitatása, valamint az egyéni problémáinknak is a megbeszélése. Szerény agapénkat egyik társunk kívánságára elhagytuk. A név- és születésnapjukat tartó társainkat imával, énekkel köszöntjük.

Éveken át szerveztünk képzéseket. Kiváló előadók, betegeket szolgáló atyák, önkéntesek előadásait hallgattuk. Ezek sokak számára jelentettek lelki élményt, de beteglátogatóknak csak egy-két új ember jelentkezett, akik rövid időn belül el is maradtak.

Menetközben az is kiderült, hogy a csoportunkban is van néhány társunk, aki nem alkalmas a beteglátogató szolgálatra (mentális, pszichológiai, személyiségi okok miatt). Ápolásra, támogatásra szorulnak. A csoportfoglalkozásokra eljártak, de lassan innen is elmaradtak, közös lelki programjainkban sem vettek részt.

Létszámunk lassan csökkent, de a hadra foghatók létszáma gyorsabban. Az okok sokfélék: öregedés, súlyos betegség, műtétek, elhalálozás, munkahelyi, családi problémák, állapotbeli kötelességek, más településre költözés, fásultság, önzés, a hűség, kitartás, felelősségvállalás hiánya.

Mit csinálunk? Megfogyva bár, de törve nem – ugyanazt, mint eddig.

Legfontosabb feladatnak a **betegek látogatását** tartjuk. Legtöbbször hívás nélkül megyünk, de az utóbbi időben egyes osztályok személyzetétől is kapunk jelzést. Igény szerint minden beteget látogatunk, hívót, nem hívót, más vallásút. A hajléktalan, magányos betegeket még nagyobb figyelemmel kísérik. Amit nyújtani tudunk: a

beteggel való szeretetteljes beszélgetés, a vigasztaló, bátorító szó, a közös imádság, a komfortérzetüket javító segítség.

Számunkra legnagyobb öröm, ha segíthetünk abban, hogy a beteg a kórházi ágyon részesülhessen a **szentségek**ben. Keddenként jön atya a kórházba azokhoz a betegekhez, akik gyónni is szeretnének, és kéri a betegek kenetét, az áldoztatásban a Ferences Szegénygondozó Nővérek segítenek.

Számomra a legnagyobb lelki élmény volt egy fiatal, gyógyíthatatlan beteg megkeresztelkedése halála előtt és egy fiatal édesanya megtérése, aki súlyos műtétei után lassan gyógyult, de hála Istennek és a gondos orvosoknak, nővéreknek, hazajutott. A kórházból való távozásakor megkért, segítsek neki abban, hogy megkeresztelkedhessen és legyen a keresztmamája. Így is történt. Gyermekait is megkereszteltette és a házasságát is rendezte.

Örömmel gondolok arra az idős, évtizedek óta együtt élő párra, akik egyszerre kerültek be a kórházba. Megkereszteltek, elsőáldozók voltak, de csak polgári házasságkötésük volt. Kérték a szolgálattevő atyát, hogy szeretnének gyónni, áldozni és Isten színe előtt a kapcsolatukat rendezni. Megkapták ezt a kegyelmet.

A szép példák is bizonyítják, hogy a szeretet élménye elvezethet a hit élményéhez, mert az Isten képére teremtett ember lelkében ott szunnyad a spirituális vágy.

Az összejöveteleinken 8-10-en vagyunk, de csak 5-en járunk rendszeresen a betegekhez, a közös szentmisére, szentségimádásra és vezetjük a kápolnai imaórákat.

Vasárnap de. 9 órakor a ferences atyák tartják a szentmisét a kórházkápolnában. A sekrestyési feladatokat, a kápolna takarítását is mi látjuk el.

Az évek során egyre több kórházi beteg jön a szentmisére. Sok hozzátartozó a szentmise körüli időben jön látogatni, hogy együtt lehessen a beteggel a szentmisén is,

Advent idején a kápolnában is meggyújtottuk az adventi gyertyát. Szentírást, elmélkedéseket olvastunk, imádkoztunk, énekeltünk. Betegeink és a környéken lakó, nehezen mozgó idősek és a magunk számára is az örömteli várakozás, lelki felkészülés lehetősége volt.

Karácsony Vigíliáján a délutánt a kórházban töltöttük. Kis ajándékunkkal, énekeinkkel, az együttléttel örvendeztettük meg betegeinket és a személyzetet. Boldog, megindító pillanatokat éltünk át együtt.

Nagybőjtben minden nap keresztutat vezetünk a kápolnában, sokan vesznek rész ezen az elmélkedésen.

A **Betegek Világnapja** alkalmából már hagyományosan megtartjuk a betegek miséjét. Idén Székely János püspök atya szolgáltatta ki a betegek szentségét. Zsúfolásig tele volt a kápolna. Sokan gyóntak és járultak a szentségekhez a kórház dolgozói közül is.

A Hittudományi Főiskola hallgatóinak előírt kórházi beteglátogatói gyakorlatát négy éven át vezettem, sok ígéretet kaptam, de nem realizálódott. Bízom benne, hogy a családban, szűkebb környezetükben hasznosítják a hallottakat, látottakat, amelyekről szép dolgozatban számoltak be.

Tanulságok:

Szükség van a szolgálatra: a betegeket szolgálni az egyik legnemesebb karitatív feladat, missziós feladat, különösen ma. A betegágy az oltár, a beteg a szenvedő Krisztus képmása. (Palliatív osztályon ezt még inkább érzem.)

A szolgálatra jelentkezők pszichológiai szűrése fontos. Az elbeszélgetés során kiderülhet: miért akarja csinálni (ne legyen hiánypótlás a szolgálat), milyen a háttere, családi problémái képessé tesz-e a szolgálatra, milyen az önismerete, helyesen szereti-e önmagát, elfogadja-e önmagát, a másik embert (nyitottság, mások elfogadása nélkül nem lehet eredményesen szolgálni). Tud-e irgalmas lenni szóban, gondolatban, cselekedetben? Öröm, béke van-e a szívében, milyen az imaélete? A bátorság, kitartás, bizalom, önzetlenség, iskolázott figyelem, a visszautasítás elfogadása, az alázat – nélkülözhetetlen lelki tényezők a szolgálatban!

A beteglátogatók lelkigondozása, támogatása, szolgálatuk elismerése elengedhetetlenül fontos,

Értékzavaros világunk megváltozását csak a jóság, a tiszta értékek felmutatásától várhatjuk! Missziós tevékenységünk is ezt szolgálja, figyelmes szeretetünk által terápiás eszközzé válhatunk. Istenszeretetünk, a másik, a beteg, az elesett ember iránti szeretetünk változást hozott az egészségügyi személyzet szemléletében. Hiszem, hogy hozzájárulunk a kórház humanizálásához!

Köszönöm a jó Istennek, hogy meghívott minket erre a szolgálatra. Imáimban kérem, áldja meg, tartsa meg szeretetben, egészségben a megfogyatkozott, de hűséges kis csoportunkat és vezessen hozzánk új, őszintén elkötelezett munkatársakat.

Prohászka püspöktől vett idézettel köszönöm meg a figyelmet:
„Szeress áldozattal, szeress kifogyhatatlanul. Ne hagyd magad legyőzni
a nehézségekkel, a közönnyel, a sikertelenséggel! Szeress és jobb lesz
a világ!”

Strommer Szilvia

A Magyar Rákellenes Liga önkéntesei a betegek között

Nagyon sok szeretettel köszöntök mindenkit. Őszintén mondom, hogy nagy megtiszteltetés számomra, hogy ma itt lehetek. Szeretnék külön köszönetet mondani Artúr atyának a meghívásért.

Kicsit kakukktojásnak érzem itt ma a mi jelenlétünket, mert mi vagyunk az egyetlen nem egyházi csoport, akik beszámolhatunk tevékenységünkről. Úgy érzem Artúr atya nyitottsága példamutató lehet az egyházunkban is, hisz többször hívtuk már előadónak önkéntes képzéseinkre, mindig teljesítette kérésünket. Ha azt kértük tőle, hogy részt vehessenek a mi önkénteseink az ő esetszövegbeszéléseiken, ahhoz is hozzájárult. Úgyhogy csak ismételtelen köszönetet szeretnék mindezekért mondani.

Hadd mondjak először pár szót a mi, jövőre már 25 éves egyesületünkről. 1990-ben alakult civil szervezetünk az Országos Onkológiai Intézet területén. A közel negyed évszázad alatt országos szervezetté váltunk, jelenleg az országban 42 településen működik a Magyar Rákellenes Liga helyi csoportja.

A Liga tevékenységének 2 fő irányvonala van:

- az egészséges megőrzése, egészséges életmódra nevelés. Sok helyen az országban a helyi csoportok már óvodás kortól foglalkoznak a gyerekekkel, hogy a maguk szintjén hozzászoktassák őket az egészséges életmódhoz.
- A másik fontos területe a tevékenységünknek a betegek segítése. Ezt több módon igyekszünk tenni:
 - betegek informálása – hiszünk abban, hogy az a beteg, aki tudja, mi vár rá, mire kell felkészülnie, könnyebben küzd meg a betegségével és eredményesebben gyógyul
 - lelki segítségnyújtás – erről majd részletesebben is fogok beszélni
 - érdekvédelem – pl. segítség a gyógyszerekhez való hozzájutáshoz, alapvető betegjogok érvényesítése, stb.

A Liga alapítója, dr. Vasváry Artúrné, a kezdetektől felismerte, hogy ezt a széleskörű segítséget csak önkéntesekkel együtt tudjuk majd nyújtani. Így, a 90-es évek elején még úttörő kezdeményezésként, önkéntes képzéseket szervezett, és az alkalmasnak bizonyuló segítőköt bevonta a Liga mindennapi életébe, tevékenységébe.

Az a mód, ahogyan a betegeknek segítünk, az évek alatt sokat változott, fejlődött, bővült. A sok tapasztalat alapján ma úgy gondoljuk, hogy a betegek mellé a diagnózis közlésének pillanatában oda kell állnunk. Fontos segíteni a betegség idején a kiemelt pillanatokban, a műtetre várakozáskor, a kezelések alatt, egészen a gyógyulásig. Nagyon fontos, hogy a gyógyulás után is mellettük álljunk, hisz a kontrollvizsgálatok idején az orvosok csak biológiai jóllétükről, hogyan-létükről érdeklődnek. Tudjuk, hogy a betegek feje fölött Damoklesz kardjaként, fenyegető félelemként lebeg a betegség visszatérésének gondolata, így a kontrollvizsgálatok ideje nagyon feszültség teli időszak. Felkészültünk arra az esetre is, ha valakit az élete végső pillanatáig kell kísérnünk, sőt a hozzátartozókat azután is támogatjuk.

Felmerülhet a kérdés, **miért is van szükség az önkénteseinkre?**

- Közismert tény, hogy az egészségügyben dolgozók túlterheltek. A betegek, ebben a sokkoló helyzetekkel teli életszakaszban, kérdések százait tennék fel, ha lenne, aki válaszol. A leglelkiismeretesebb orvos is küszködik azzal a problémával, beszélgesse-e betegével legalább 10 percet, s akkor a folyosón nem 2-3 órát, hanem 4-5 órát kell majd várakozni.
- A magyar családok problémái is közismertek: nagyon magas a válások száma, minimális idő jut a családon belüli kommunikációra (egyek felmérések szerint egy átlagos magyar szülő 7 percet (!) beszélget gyermekeivel)
- S végül az önkénteseink egy hiánypótló szerepet töltenek be a betegek között: Számunkra a betegek nem páciensek, nem kliensek..... valami egészen mások, emberek.

Csak felsorolásszerűen szeretném elmondani, **hol segítenek önkénteseink?**

- Betegek segítése:
 - Beteglátogatás budapesti és vidéki kórházak onkológiai osztályain
 - Az Országos Onkológiai Intézet betegfelvételén fogadjuk a betegeket, segítünk eltájékozódni, elkísérjük őket a keresett osztályra, s közben próbáljuk oldani feszültségüket néhány kedves szóval
 - Ambuláns osztályok – beszélgetés a várakozó betegekkel
 - Telefonos lelkisegély szolgálatunk ingyenesen hívható az egész országból, jelenleg dolgozunk, egy önkéntesünk segítségével, hogy skype-on is elérhető legyen.

- Klubok vezetése: önszorgó betegklubok, betegség típusonként, életmódot segítő klubok (pl. fakanál, kézműves, stressz oldó, irodalom- és művészetterápia), F fiatal Rák betegek Klubja, Férfi Klub, stb.
- Könyvtár – egyéni beszélgetések
- Gyászfeldolgozás
- Rózsafüzért imádkozunk a Katolikus Rádióban havonta egyszer
- Havonta szentmise a rákbetegekért Budapesten (a Belvárosi Szent Anna templomban a Szerviták terén)
- Az országban működő helyi csoportjaink vezetői is önkéntesek. Az ő tevékenységük is többféle:
 - Egészségnevelés
 - Betegek segítése
 - És még sok más helyen, területen is segítenek önkénteseink...
 - Munkajogász
 - Gyógyszerész – „csodaszerek” világában segít eligazodni
 - Irodai munka
 - Hozzá tartozók segítése
 - Szervezés
 - Adománygyűjtés

Állandó kérdés, **hol és hogyan találhatunk új önkénteseket**. Nálunk folyamatos a toborzás. Nem könnyű eldönteni, ki, milyen feladatra alkalmas. Mi elbeszélgetünk minden jelentkezővel, miért gondolt erre a szép tevékenységre, mi motiválja, mihez lenne kedve leginkább a nálunk végezhető önkéntes tevékenységek közül. Nekünk ez az előzetes beszélgetés vált be legjobban, s még az a szűrési „módszer” –, hogy az egyházi lapokban (Új Ember, Reformátusok Lapja, Evangélikus Élet) tesszük közzé elsősorban, hogy új önkénteseket is keresünk. Azután folyamatos kapcsolatban vagyunk velük már a tanfolyam ideje alatt is. Beszélgetünk felmerülő problémáinkról, s igyekszünk közösen megtalálni a nekik alkalmas területet.

Állandóan alakul, fejlődik, az is, **hogyan készítsük fel őket a szolgálatra**. A tanfolyam elméleti és gyakorlati képzésből áll. Három fő részre oszlik:

1. Orvosi előadások a rákról, felismeréséről, kezeléséről, a fájdalomcsillapításról, a táplálkozásról...
2. Hogyan beszélgetünk a betegekkel? - a segítő beszélgetés „technikája”:
 - Önismereti alkalmak
 - Elméleti előadások

- Gyakorlati képzés – szerepjátékok, helyzetgyakorlatok a betegek között felmerülő gyakori kérdésekre, szituációkra keressük közösen a megoldásokat
3. Vegyes blokk: betegjogokról, étrend kiegészítőkről, gyógyászati segédeszközökről, stb.

Fontosnak gondolom a tanfolyam végén a visszajelzéseket, mit lehetne javítani. Mindig keressük a jobb módszereket, megoldásokat, és beépítjük a következő tanfolyamba a jó észrevételeiket.

Nehéz kérdés, **hogyan tudjuk megtartani önkénteseinket?**

A leglényegesebbnek az állandó törődést, odafigyelést gondolom. Igyekszem gyakran beszélgetni velük, közösen keresni a választ kérdéseikre, problémáikra. Néha új területeket érdemes kipróbálniuk, talán ott hatékonyabbnak érzik segítségüket. Ez a betegek és az önkéntesek szempontjából is egyaránt fontos.

Figyelünk munkájukra – ez a mi felelősségünk, de egyben az ő munkájuk elismerése is.

A folyamatos továbbképzésre is nagy hangsúlyt fektetünk. Ezt a következőképpen próbáljuk biztosítani:

- Szakmai előadások, orvos - beteg találkozók
- Esetmegbeszélő csoport (havonta)

Az önkénteseinkkel sokszor próbáljuk közösen megfogalmazni, **mi is a mi segítő tevékenységünk fő célja**. Legtömörebben ezt így tudjuk elmondani:

A kínai nyelvben van egy írásjel, amely a krízis, válság szót jelenti. Ez az írásjel két részből tevődik össze, s ezeknek a részeknek is önálló jelentése van. Az egyik rész jelentése: veszély, a másik részé: esély. Úgy gondoljuk, hogy ez a két lehetőség valóban minden krízishelyzetben benne van: valaki végleg elbukhat, valami végérvényesen tönkremehet az életében. De a krízis esélyt is jelenthet egy szebb, teljesebb életre, esélyt arra, hogy valami megtisztuljon bennünk, érettebbé, többé váljunk. Ehhez szeretnénk segítséget nyújtani.

Szép példáját láttuk ennek egy alkalommal a Fiala Rákbetegek Klubjában. Arra kértük őket, írják fel egy-egy papírra, mit vett el tőlük ez a betegség. Mindenki annyi lapot írt, ahány gondolat eszébe jutott. Aztán arra kértük őket, azt is írják fel, mit adott neki ez a betegség. Végül megkértük, osszák meg egymással gondolataikat, érzéseiket, ha ezek megoszthatók ebben a körben. A következő vallomások születtek:

- Mit vett el a betegség?
 - a nőiességemet,

- a harmadik gyerekemet,
 - a meggyőződést arról, hogy egészséges vagyok
 - tőlem az első babámat vette el (de bízom benne, hogy a lehetőséget nem),
 - a felhőtlen világgépemet,
 - elvette az illúzióimat,
 - a fizikai aktivitásomat,
 - a munkámat,
 - kicsit a nevetést
- Mit adott a betegség?
 - elfogadást
 - élni tanított
 - bölcsességet: mi fontos, és mi nem fontos
 - saját igényeim, vágyaim figyelembevételét
 - pozitív látásmódot
 - elvette a sok nyafogást, jajgatást
 - nyitást, odafordulást az emberek felé
 - a pillanat örömét
 - hogy kell néha nemet mondani (az alkalmazkodás nem léphet át egy bizonyos határt)
 - hitet
 - felelősséget önmagamért
 - nőiességem teljesebb megélését
 - az élet szeretetét, tiszteletét
 - az apró örömök észrevételét
 - szabadabb gondolkodást, régen a múlton rágódtam, ma a jövőbe nézek
 - felvállalni a kihívást
 - új fontossági sorrendet az életemben
 - embereket és kapcsolatokat
 - hobbit
 - a tánc és mozgás szeretetét
 - szabadságot adott
 - megadta, hogy bizonyos dolgokat ne vegyek olyan komolyan, ne szorongjak annyit ezek után, olyan lényegtelennek tűnő dolgokon
 - megadta annak a lehetőségét, hogy gyökeresen megváltoztassam az életemet (most folyik a teszt-üzem)
 - vállalni kell saját magunkat, haladni előre

- az életnek értelmét
- egy életem van (ha idáig el is szúrtam, a hátralevőt jobban csinálhatom)

Remélem, hogy ez az este nekik és nekünk is emlékezetes marad, és nehéz pillanataikban talán felidézik a két listát, s azt, mennyivel több érzés, tény került abba, a csoportba, ahol a betegséggel járó „nyereségeket” gyűjtötték össze.

Köszönöm még egyszer a lehetőséget a bemutatkozásra!

A Jóisten éltesse Önöket, a 10 éves szolgálatukat, hogy még nagyon sok embernek segíthessenek!

A Magyar Rákellenes Liga elérhetőségei:

- Központ: 1123 Budapest, Ráth György utca 6.
- Telefonos lelkisegély szolgálatunk:
(80) 505-675 (ingyenes, vezetékes vonalról elérhető)
(20) 331-6408 (normál tarifa)
- www.rakliga.hu; www.facebook.com/rakliga
- info@rakliga.hu; lelkisegely@rakliga.hu

Markó Mária

Önkéntesek, akik a Betegápoló Irgalmasrend szolgálatához szegődtek

Történetünk

„A test által a lélekhez” Ebben a szellemben gondozta szegényeit Istenes Szent János (1495-1545), akiket mindig tiszta takaró fogadott, és akiket – hogy elejét vegye a ragálynak – betegségecsoportok szerint helyezett el. Maga gyűjtötte a tűzifát, vállon cipelte le a városba, élelmet, ruhát és pénzt koldult, mosott, takarított, főzött, és sok időt szentelt a betegeivel való beszélgetésre. Felkérésére egy pap rendszeresen látogatta és szentségekben részesítette őket. Mindenki bebocsátást nyert nála....

Ő a kezdetektől fogva önkéntes munkatársakkal dolgozott. Együtt laktak a szegényekkel, betegekkel, szükségét szenvedőkkel. A rend karizmája a hospitalitás vagyis az irgalmas befogadás.

„A kapunk tárva a szívünk még inkább” – ez kórházunk jelmondata is. „Szívünkbe fogadjuk a másikat, otthonra talál nálunk”. Egyfajta életforma, melyben a másik ember szükségétől (betegség, szegénység, fogyatékoság) megszólítva irgalommal befogadjuk, szolgáljuk és szeretjük őt.

Az Irgalmasrend célja az irgalmas Istenről szóló tanítás továbbadása, és ettől az Örömhírtől sarkallva a rászoruló embertársak, a legkilátástalanabb helyzetűek testi és lelki fájdalmainak enyhítése. Napjainkban a Betegápoló Irgalmasrend 51 országban 236 szerzetesközösséggel van jelen, 1177 irgalmasrendi testvér tartozik soraiba. Összesen közel 300 gyógyító-ápoló intézményben, 40000 munkatárssal és 7533 önkéntes segítővel állnak a betegek és a szegények szolgálatában.

Az Irgalmasrend címere a gránátalma és a kereszt. Eredete és jelentése összetett. A gránátalma Granada címere, jelképe. A városé, ahol Istenes Szent János működött, s amely egyben az irgalmasok rendjének származási helye. Másrészt a gránátalma már az ókorban is az isteni és emberi szeretetet szimbolizálta. Mivel a növény egyidejűleg növeszt gyümölcsöt és termőket - a halhatatlanságot is jelképezi.

Hazánkban a legnagyobb, a budai irgalmasrendi komplexum - amely létrejöttét Marczibányi István 1806-os Császárfürdő Alapítványának köszönheti. Az itt működő kórház az idők során egyre nagyobb ágyszámmal és egyre szélesebb szakterülettel működött. 1950-

ben azonban államosították, és onnantól kezdve ORFI néven működött tovább.

A jelen

A kórházat 2000-ben kapta vissza a rend és hagyományaihoz híven már a kezdetektől létrehozta az intézményesített lelkigondozást, melynek közel száz esztendőes amerikai tapasztalatait alkalmazva, korszerű pszichológiai, pasztorálpszichológiai, és lelkivezetői ismereteket, szervezetfejlesztési módszerekkel dolgozik, és ebben a szellemben működik ma is. Feladata, hogy a betegek, hozzátartozók és munkatársak felé közvetítse Krisztus személyes szeretetét.

Ennek a munkának fontos része a betegek és munkatársak szentségi ellátásának és lelkesi látogatásának megszervezése is. Ezt segíti az Önkéntes Szolgálat közösségének számos tagja. 2001-ben kezdődött meg önkénteseink képzése és önkéntes csoportunk munkája. A Lelkigondozó Szolgálat vezetése így fogalmaz: „Útitársként szegődünk beteg testvéreink mellé, hogy a jelenlétünkkel, figyelmünkkel, reményt keltő fény sugaraként tanúskodjunk Isten szeretetéről. Azt segítjük elő, hogy a hozzánk bizalommal forduló embertárs (akinek felekezeti és világnézeti hovatartozását tisztelettel elfogadjuk), saját spiritualitásából meríthessen erőt és meglelje békéjét.”

Az Önkéntes Szolgálat jelenlegi munkája

2010 novemberétől az Önkéntes Szolgálat fokozatosan bővül, ez egyben a Lelkigondozó Szolgálatról való külön szervezeti forma kezdete is. Az önkéntesek feladata a beteg melletti szolgálat, az isteni irgalmasság szellemében.

Két fő tevékenységi kör különül el: az egyik az ápolásban való részvétel, a másik a betegek spirituális szükségleteinek felmérése, szolgálata. Mindkét feladatkörben a munka a Lelkigondozó Szolgálattal és a kórház egészségügyi személyzetével való szoros együttműködésben zajlik.

Az önkéntesek létszáma az elmúlt évek során megkétszereződött, köszönhetően az önkéntesség évének, a karizmák ünnepén való rendszeres részvételünknek és a lelkes, ismerősöket toborzó, önkéntes segítőknek. Jelenleg 46 aktív önkéntes dolgozik a kórházban. A pillanatnyilag távol lévő (beteg, családi feladatokat ellátó) önkénteseink is hozzánk tartoznak. Figyelemmel kísérik őket, imádkozunk egymásért.

A jelentkezőkkel való (testi, lelki, szellemi alkalmasság felmérésére szolgáló) beszélgetés után a szolgálat feladatainak ismeretében igyekszünk megtalálni azt a helyet, feladatot, amit az önkéntes szívesen

választ, magáénak érez. A felvételi beszélgetést követően a jelentkezők belső képzésen vesznek részt. A képzés után következik a próbaidő (3 hónap) és azt követően a szerződéskötés.

A belső képzést és a havonta tartott tematikus előadásokat a Lelkigondozó Szolgálat Képzési Központjának szervezésében tartjuk, figyelembe véve a rend szellemiségét, a gyógyító személyzet szükségét és a betegek szolgálatában az év során tapasztalt nehézségeket, felmerülő szakmai kérdéseket.

Havonta egyszer esetmegbeszélő-szupervíziót tartunk, ahol az önkéntesek megoszthatják örömeiket, sikereiket és a munkájuk során tapasztalt problémáikat. Ezeket a találkozókat szentmisével kezdjük. Természetesen egyéni szupervízióra is lehetőség van.

A Szolgálat munkatársai rendszeresen részt vesznek a Betegápoló Irgalmas Rend ünnepein.

A testvérek részéről hamarosan megfogalmazódott az igény, hogy az önkéntesek csatlakozhassanak a lelkeséghez és tevékenységben, imádságban hordozzák a rászorulókat. Így jött létre az Irgalmas Segítő Testvérek közössége, melyhez minden önkéntes csatlakozhat - az elköteleződés egy évre szól. Akik Istenes Szt. János rendjének karizmáját sajátjuknak érzik, a rend legnagyobb ünnepén, március 8-án ünnepélyes szentmise keretében tesznek fogadalmat. Az elköteleződés nem feltétele a szolgálatnak.

Évente egy alkalommal lelkinapot tartunk, ősszel zarándoklatot szervezünk a közösség által javasolt valamelyik Mária kegyhelyre. November végén egy adventre felkészítő „ajándékot” készítünk önkénteseinknek, minden évben más meglepetés várja őket. Fénylabirintust jártak végig, meseest, liturgikus tánc várta őket, közös imaalkalom: „Találkozás a megszentelő szeretettel”...

A kórház ünnepein és rendezvényein is számíthatunk rájuk, ilyen volt pl.: az Irgalmas Fesztivál, a Veli bej fürdő estjei, a különböző adománygyűjtő alkalmak, és a kórház által rendezett konferenciákon nyújtott segítség.

Az Önkéntes Szolgálat főbb feladatai és az általuk teljesített órák havi átlaga:

Áldoztatók 95 óra/hó

Ápolók 230 óra/hó

Befogadók 82 óra/hó

Misére összeírás 84 óra/hó

Beteglátogatás, foglalkoztatás 46 óra/hó

Összesen 537 óra + a misére beteget kísérők (egyetemista csoport, változó létszámmal) 210 óra.

A főbb feladatkörökhöz tartozók munkáját koordinátorok szervezik és kísérik figyelemmel, segítve az önkénteseket. Ez teszi lehetővé az

egyres feladatok során felmerülő problémák professzionális kezelését és a szakmai protokollok kidolgozását, a betegek melletti szolgálat minőségének megőrzését.

Az Irgalmasrend önkéntese lehet mindenki, akit ez a szellemiség megszólít, felekezeti hovatartozás nélkül, de a rendi szellemiséghez elköteleződött.

A hospitalitás kézikönyvében a rend így ír az önkéntességről:

Az önkéntes szolgálat szabad ajándékozás és azonosulás. Filozófiánk azonos bármely más önkéntességével. Egyedüli különbség az, hogy munkánkat Istenes Szt. János szellemiségében végezzük. Irgalmas szociális tevékenység, melyben jelen kell, hogy legyen....

Az önkéntesség elve: szabadon csatlakoznak a munkánkhoz, mert így kívánják

A szabad ajándékozás elve: belső elköteleződés, személyes odaadottság

A szolidaritás elve: jelen lenni mások szükségletei mentén, együttérzéssel

A kiegészítés elve: olyan szükségleteket elégítünk ki, melyeket a társadalom (maga) nem képes kielégíteni, gazdagítva és előmozdítva a szociális igazságosságot

A személyes integráció elve: a szándék mindig az, hogy adjunk, bár nagyon gyakran azt látjuk, hogy az ember abban érdekelt, amit kaphat.

Az előkészítés elve: megfelelő képzést és felkészítést igényel, hogy felismerjük a rend apostoli küldetésének megfelelő szolgálatot, és képesek legyünk minden körülmények között ezen értékek mentén szolgálni.

A partnerség elve: egyeztetett módon végzett munka, csoportban, az egyénieskedést kerülve.

Az evangélium elve: mivel önkéntes szolgálatunk nem kötődik felekezethez, az evangéliumra épül azon a módon, ahogyan Istenes Szt. János megélte elhivatottságát a szegények, a betegek és a szükséget szenvedők felé.

(részletek szabad fordításban az angol nyelvű szöveg alapján)

Dr. Halácsy Katalin

Önkéntes beteglátogatók szolgálata a budapesti kórházakban

Budapesten csak önkéntesek, szabad idejükben, szeretetből végeznek beteglátogatói szolgálatot. Sok kórház van a fővárosban, köztük jó néhány országos intézmény, ahova vidékről, akár messziről is jönnek betegek. Sok helyen van már beteglátogató csoport, hetenként rendszeresen bejáró atya, de még számos feladat áll előttünk. Beteglátogatóinkat magunk képezzük.

A szolgálat lelke

A legfontosabb feladatunk Krisztus szeretetével megszólítani minden beteget azon az osztályon, ahova hetenként bejárunk. Ha a betegnek szüksége van rá, létre jöhet a vele való beszélgetésben egy mély, igazából háromszemélyes találkozás. Ha valóban Krisztus szeretetével vagyunk jelen, akkor még az épp fáradt beteg egymondatos üdvözlése vagy a visszautasításra válaszul adott kedvesség is közvetítheti a betegnek Őt, akinek a nevében megyünk.

A kórház missziós terület, a beteg ember vágyik a segítségre, keresi a kapaszkodót, a beteglátogató abban közvetítő, eszköz, hogy a beteg megérezze, nincs egyedül a bajban. Van „embere,” aki rá figyel, meghallgatja, sok esetben hosszabb időn keresztül kíséri. Például az onkológiai betegek esetében heteken, hónapokon, éveken keresztül is. S nem is mi, beteglátogatók tesszük igazán, azt, ami létre jön, hanem aki minket segít, aki velünk jön, a szájunkba adja a szavakat, ha jól figyelünk rá, aki a szívünkben lakik. Gyakran nem is esik szó konkrétan vallásról, hitről, egyházzal, Ő mégis jelen van velünk. Egyre több olyan beteg van, akihez csak a szerető jelenlét útján tudunk közeledni, meghallgatjuk őket, beszélgetünk velük, amiről akarnak. A vallás távol van tőlük, a hit valahol nagyon mélyen van elásva, elfeledve a szívük mélyén. A szeretet azonban megtalálja az utat hozzájuk.

Elfogadjuk a betegeket úgy, ahogy éppen vannak, velük vagyunk ott, ahol tartanak – legyenek katolikusok, protestánsok, zsidók, hitüket gyakorlók vagy az egyháztól eltávolodottak, magukat ateistának mondók. Küldetésünk mindenkihez szól, s meg kell éreznünk, hogy melyik beteg mellett mi a feladatunk, szeretettel hogyan kell éppen amellet az ágy mellett jelen lenni. Meghallgatjuk a beteg embert, egészen neki adjuk az

időnként, vele vagyunk a gondjában-bajában. Arról szól a találkozás, amiről ő akarja. Elmondhatja a nehézségeket az életében, megfogalmazhatja a felháborodását a betegséggel, orvossal, kórházzal, vagy akár az egyházzal kapcsolatban is. Van, amikor fontos egy érintés, mosoly, egy ima is. A visszautasításra jó orvosság a kedves humor. Ha pedig a beszélgetésből kiderül, hogy a beteg szeretné, felajánljuk a hetenként bejáró pappal való találkozás lehetőségét. Ha a beteg protestáns lelkésszel szeretne találkozni, őket is értesítjük. El kell kerülnünk a rábeszélést, oktatást, ítéletet, csak szerető figyelemmel vagyunk jelen – a saját akaratumat is mélyen a zsebünk legmélyére rejtjük, nem téríteni megyünk.

Beteglátogatói feladataink annak érdekében, hogy a szolgálatot így végezhessük:

Az istennel való kapcsolatunkat rendben tartani, mivel csak így tudunk az Ő szeretetével jelen lenni a betegek mellett.

A látogatásra imával felkészülni, „bemosakodni,” és így lépni be a betegek világába.

A szolgálatot minden alkalommal átgondolni, a betegeket „átadni” a Jó Istennek, hogy amit általunk elkezdett, Ő folytassa tovább bennük.

Közösségben lenni a látogató csoportunk többi tagjával, egymást segíteni imával, megbeszéléssel.

Imádkozni az egyházért és jólelkű papokért, akik szívükön viselik ezt a szolgálatot.

A kórházlelkész atya szolgálata azon túl, hogy ugyanezt a szeretetet viszi azokhoz, akik vele akarnak találkozni:

A szentségek kiszolgáltatása.

Kísérés – adott esetben kórházzal kórházra – amelynek eredménye lehet életrendezés, felnőtt keresztesítés, házasság rendezése.

A végsőig elkísért betegek temetése akár vidéken is.

A régről berögződött és megporosodott, elavult szokások, fogalmak tisztázása – pl. „utolsó kenet.”

Vidékről, kicsi falvakból jövő, különösen idős betegekre figyelmet fordítani, mert nekik alig van alkalmuk otthon pappal találkozni, templomba járni.

Fiatal betegek, kis gyermekes édesanyák és édesapák lelki támogatása, kísérése.

Az egyháztól korábban kapott vélt vagy valóságos sebek tisztítása, gyógyítása türelmes meghallgatás és szeretetteljes példa által.

Beteglátogatás a mi gyakorlatunkban

A Budapesti Katolikus Kórházlelkészség feladata többek között a kórházi beteglátogató csoportokat megszervezni, a beteglátogatókat képezni és továbbképezni (szupervízió).

Évenként két képzés indul, amely személyes alkalmassági interjú után egy elméleti nappól áll. Ezután a jelöltek minimum két gyakorlaton vesznek részt egy tapasztalt beteglátogatóval, aki írásban véleményt ad a szolgálatukról. Utána három körben, kis csoportban egy-egy vezetővel megbeszélik a tapasztalatokat lelki, önismereti és gyakorlati szempontból. Ezután a vezetők együtt döntenek arról, hogy ki kaphat tanúsítványt a képzésről és beosztást valamelyik kórházba, ahol szükség van rá, s ahova szívesen jár. Itt a kórházi csoportvezető bemutatja őket az adott osztályon, ahol heti szolgálatukat fogják végezni, és legalább egy alkalommal velük megy. Önkéntes szerződésüket a beteglátogatók évenként újítják meg.

Havonta találkozót szervezünk a munkatársainknak, amely továbbképzés és csoportos szupervízió. A csoportvezetőknek külön találkozót és lelki napot is tartunk.

Budapesten 24-órás sürgősségi szolgálat is működik, amelynek plakátját minden kórházi osztályra eljuttattuk. Súlyos állapotú beteghez bármikor hívható katolikus pap, aki egy órán belül kimegy a helyszínre.

P. Morvay Imre Pio OH

A Pécsi Irgalmasrendi Kórház önkéntes közösségéről

A már 1796-ban alapított Betegápoló Irgalmasrend pécsi kórháza is új erőre kapott az államosítás évtizedei után. Az kórházi épületeket visszakaptuk, a templom pedig folyamatosan működött 1950 és 2000 között is. 2004-től fokozatosan újraindulhatott kórházunk, de már az új lehetőségek kihívásainak megfelelően, nem aktív kórházként. Az utóbbi években a kórházat és a templomot felújítottuk. 117 ágygal működő intézményünk hospice, krónikus belgyógyászati és ápolási osztályokkal rendelkezik. Rendezett körülmények között, békés ösztönzésben, hitéletre is nyitott jóakarattal dolgoznak munkatársaink. Az ő munkájuk megsegítésére, a betegek szolgálatára, az Isten és emberszeretet tanúságtevőjeként született meg a pécsi kórházunkban is az önkéntesek közössége.

A kezdetről

Megfelelő előkészítés után 2008. március 8-án Istenes Szent János napján volt az ünnepélyes és hivatalos kezdőnap. Templomi, vallási közösségként indultunk, és mind a mai napig templomi közösségnek tekintjük magunkat. Ezen alapelv alapján elvárjuk, hogy vallásukat gyakorló keresztény emberek jelentkezhetnek nálunk a közösségbe, és így egyben az önkéntes kórházi szolgálatra.

Igyekezzenek élő hitük meggyőződésével, derűs kedvességgel a betegben Jézust Krisztust látni, szolgálni, szeretni, és a munkatársi közösséget keresztény hittel és szeretettel, szolgáló készséggel teljesebbé tenni. Ez alapkövetelmény. A jelentkezővel elbeszélget az önkéntesek vezetője, Marika, majd Pio atya, majd az orvos-igazgató. Az ő ajánlásuk alapján fogadjuk be a jelentkezőt a közösségbe. Kapnak kitűzött és beosztást, és megkezdhetik a szolgálatot.

Mit végeznek az önkéntesek?

Ezt több irányból kell megközelíteni. Azokat a feladatokat végzik a beteg körül, amit a hozzátartozók is gyakorolnak. Személyes összeismerkedés után minden alkalommal, mint kedves ismerőst köszöntik a beteget, érdeklődnek, beszélgetnek, itallal kínálják (megitatják). Kézhez készítenek valamit, kedveskednek. Ha lehet, közösen imádkoznak.

Az önkéntes, amikor megérkezik szolgálatra, az osztály keresztje előtt állva csendben imádkozik (Mi Atyánk, Üdvözlégy). Ez egyben tanúságtevés azok előtt, akik őt így látják imádkozni. Majd a nővérpulthoz megy, jelentkezik, és megbeszélik a neki szánt feladatot. Egy kis cédulán rögzítik a tennivalókat. Például: Kire kell odafigyelni, hogy több folyadékot igyon? Kit kell felültetni, kit kell járókerettel sétáltatni? Melyik az a betegszoba, ahol kiemeltebben, gyakrabban figyelni kell? Ki veszi szívesen az elbeszélgetést, megértést, jó szót? Ki az, aki ma csüggedtebb, és bátorítást, foglalkoztatást igényel? Sok esetben a hozzátartozók is szívesen szóba elegyednek az önkéntesekkel.

Az önkéntesek finom tapintattal és hitükből meggyőződve vallásos témákról is beszélgetnek, ha a beteggel ez lehetséges. Közösen imádkoznak, vagy a beteg csak hallgatja az önkéntes félhangos imáját. Esetleg egymás kezét fogják. A beteg békességet, megnyugvást kap, ezért várja már, hogy mikor lesz megint ilyen imabeszélgetés. Ezek a beszélgetések előkészítik és segítik a kórházban rendszeresen betegek között járó, két kórházlelkész munkáját. A szentségek kiszolgáltatásánál kísérik a papot szobáról szobára, együtt imádkoznak, szolgálnak az adott helyzetnek megfelelően.

A súlyos beteg mellett (haldoklónál) ülve csendesen imádkoznak, amiért a beteg gyakran hálás pillantással, kézzszorításokkal fejezi ki háláját. Mindezen lelki tevékenységüket nyugodtan nevezhetjük lelki-gondozásnak. Az önkénteseink munkája azt is eredményezi, hogy az osztályok vallásra épülő békét, otthont, barátságot árasztanak, amit a beérkezők hamar megtapasztalnak. Úgy is megfogalmazhatjuk, hogy az önkéntesek azt a plusz szolgálatot és szellemiséget nyújtják, amire az ápoló nővéreknek szűkebben jut idejük. Törekcszenek arra, hogy az önkéntesek és alkalmazottak között harmonikus legyen a kapcsolat és együtt-dolgozás.

Az önkéntesek alkalmi segítsége

Elvileg nem tartozna szorosán az önkéntesek előre elgondolt munkájába, de nagyon kedvesen úgy alakult, hogy ezt is végzik. Intézetünkben, minden évben ünnepi keretek között megemlékezünk rendünk alapítójáról, Istenes Szent Jánosról. Ez a nap március 8-a, egyben ez az önkéntesek alapítási, „születésnapja”. Így aztán nagy szorgalommal elősegítik rendalapítónk méltó ünneplését a szentmisén és az agapén is. Az általuk gusztusosan feldíszített asztalokra finom falatok, és finom sütemények kerülnek az ő szorgalmukból. Ugyancsak közös akció a karácsonyozásunk. Nővérek és önkéntesek együttesen lelkendeznek a szentmisénél, a karácsonyi kis műsorban és a karácsonyi

agapé meghittségében. - Minden évben kétszer a szegényeknek, hajléktalanoknak ebédet osztunk a kórház udvarán. Az ebédet a kórháznak beszállító üzemi konyha ajándékozza és osztja ki, de néhány önkéntes, gyógytornász, nővér, az étkezők között jár, beszélget, ha kell, segít az étkezésben, beteg-kocsis közlekedésben. Ez nagyon szép és megható esemény nálunk. - Minden évben kétszer tartunk körmenetet a templom előtt, ami egyben a város főtere is. A körmenetre az önkéntesek hozzák el beteg-kocsikban a betegeket. Mivel a Pécsi Városháza előtt történik az ünnepi szertartás, ennek eszmei mondanivalója is van. Bemutatjuk Pécs városának a betegek megbecsülését szeretetét, és hogy mindez az élő hitből fakad.

Az önkéntesek havi találkozója

Az önkéntes közösség havonta egyszer összejön közösségi alkalomra. Ennek programja: ima, a vezetők aktuális mondanivalója, 30 perces előadás, melyet a házból meghívott orvos, ápolónővér, gyógytornász, diabetikus egyike tart, majd kölcsönös kiértékelés, hozzászólások, észrevételek, tervek, várható programok, záró-ima és kis sütemény teával, kölcsönös vidám társalgás. Az önkénteseink évente egyszer, nyáron, Abaligeten jönnek össze, mert az önkéntesek vezetőjének, Marikáéknak ott van szép kis hétvégi házuk. A gyönyörű környezet, halászlé, sütemény, épületes beszélgetés, ima, közösségi és baráti élménnyé varázsolja a délutánt.

Az önkéntesek képzése

Az önkéntesek képzését a havi összejövetelekre meghívott előadóval is folyamatosan végezzük. Az ilyenkor elhangzott kis előadás, vezetői irányítás, a tagság nyílt, őszinte beszámoló, témafelvetései, csoportos megbeszélései igen hasznosak továbbképzésként is, és egyben összekovácsoló erőt is jelentenek. Évente egy, vagy két alkalommal az önkénteseket tanító, több órás alkalmat rendezünk. Ennek témasorozatát az orvos-igazgató, és az ápolási igazgató a vezető nővéreket is bevonva készítik el. Ezen a délutánon úgymond mindenkinek kötelező részt venni, jelenléti ívet aláírni. De szívesen vesznek részt ezeken az alkalmakon, mert nagyon hasznosak, és egyben családias légkör van.

Istenes Szent János szellemisége

Rendalapítónk, Istenes Szent János is önkéntes szolgálatban volt. Istenes és jóságos lelkülete rávezette arra, hogy ne hagyja ott az utcán

fekvő betegeket. Gondoskodni kezdett róluk, csak úgy önkezdemenyezésből. A nála felgyógyult betegek (ingyen) munkatársai lettek. Granada városa felfigyelt János emberfeletti buzgóságára és segíteni kezdték őt adományaikkal, és munkájukkal.

Mi, késői utódai az ő nyomában járunk, ha krisztusi szeretettel szolgálunk az elesettek között. Ez egyben missziós szolgálat is, mert önző és közömbös világunk megtapasztalhatja létünkben és tevékenységünkben az önzetlen emberszeretet, a keresztény életből fakadó többletet. Istenes Szent János tanította, hogy ha mással jót tesztek, akkor magatokkal is jót tesztek. E mondat igazságát folyamatosan tapasztalják önkénteseink önmagukon is. A beteg melletti szolgálatkor úgy érzik, hogy saját maguk is gazdagodtak. Mélyül emberségük, hitük és szeretetük. Istenes Szent János arra tanít minket, hogy a beteggel úgy bánjunk, mint a számunka nagyon kedves vendéggel. A betegben Jézus Krisztust, mint szeretett és segítségünkre szoruló testvért lássuk és szolgáljuk. Ezt hospitalitásnak nevezzük, amelynek tudományosan kidolgozott formái is működnek kórházainkban.

Pécsi sajátosság az örök élet előterében

Intézetünkben sok az idős és súlyos beteg. Sok betegünk a halál közelségének valóságával találkozik. A halál is hozzátartozik emberi létünkhöz. Aki születik, az meg is fog halni. Az önkéntesek a halál közelségének időszakában nagy feladatot tudnak ellátni. Tapintat, személyes odafigyelés, kitartó türelem, gyengédség. Itt van nagy szerepe az okosságának, hogy mit, hogyan végezzenek. Szolgálatukkal benne foglaltan, vagy kifejezetten átadják az élni akarás reményét. Imádkoznak és imádkoztatnak. Felébresztik, és növelik az örök életbe vetett hitet. Isten szeret téged, mindent megbocsájtott. Atyai szeretettel vár haza, őhozzá, a mennyországba. A halál ne legyen félelmetes tabu, hanem emberi életünk egy része, végső küszöb, belépő lépcső a mennyországba. Mindezzel arra törekszünk, hogy a beteget ne csak a halálig készítsük, kísérjük, hanem azon túl is. Az üdvözülés irgalmas pillanatát békével tudják fogadni. – Ez a halál közeli szolgálat az önkéntest, saját magát is elgondolkodtatja, mélyül az örök életbe vetett gyakorlati hite. Itt újra tanulja, ráérez, hogy a halál nem félelmetes, szörnyű ismeretlen, hanem hazaérkezés, a minket jól ismerő, végtelenül szerető Istenünkhöz és a mindenszentek sokaságához. Ott már nincs gond, küzdelem, fájdalom, szenvedés.

Mindezt a beteg és az önkéntes együtt megsejti, megéli a betegség és a szenvedés gyötrelmeivel együtt. Lezárul a földi lét és nyílik a mennyország. A beteg átlép, az önkéntes még marad. Önkéntessége, új meglátás, és felkészülés, hogy majd ha az ő ideje is elérkezik, már

ismerősebb legyen neki életének végső szakasza, és a megérkezésnek bizonyosságával várja saját üdvösségét.

A betegek melletti önkéntesség keresztény hivatás

Jézusunk tanítja: „Bármit tesztek a legkisebbel, azt velem teszitek.” „Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket.” „Szeresd embertársadat, mint saját magadat.” Ezek a mondatok töltik be a szívünket, amikor elesettek, betegek mellett szolgálunk. Történnék az diplomával és munkaviszonyban, történnék az önkéntes besegítéssel, történnék az családi körben. Mindannyian Krisztust szolgáljuk, Krisztust szeretjük a betegben. Mindenkinek adódik ebből a szolgálatból családi körben, vagy hivatása révén, vagy önként vállalt feladatként. Tehát tanuljunk bele a krisztusi mondatok szívből végzett gyakorlatába. Ha a hospitalitást hivatásból teheted, mint a kórházban dolgozó orvos, ápoló és egyéb dolgozó, legyél elégedett, mert Krisztust szolgálod. Ha a családban jut neked a beteg ellátása, tedd szívesen és élő hitből, szeretettel. Lásd betegedben magát Krisztust. Ha önkéntesként vállalod Krisztust a betegekben szolgálni, tedd egész odaadással, vallásos meggyőződéssel. Már most boldog leszel az önkénteskedésben, és Jézusunk garantálja, hogy jutalmad nagy lesz az égben is.

BH. Szokolai Katus

Katolikus Önkéntesek Ökumenikus Beteglátogató Szolgálat

A debreceni Megtestesülés plébánia Kamilliánus Családjának tagjai 2006 óta végeznek elsősorban lelkigondozással kapcsolatos szolgálatot a betegek, rászorulóknak, elesettek és családtagjaik körében a debreceni Kenézy Gyula Kórház rehabilitációs osztályán. Általuk fogalmazódott meg az igény, hogy tevékenységüket több intézményben, több embert megszólítva végezzék, képviselve azt a Szent Kamill által örökül hagyott értékrendet és szeretetet, mellyel a betegekhez, elkeseredett emberekhez, rászorulókhöz fordulnak. A felmerülő kérdések megválaszolásának első lépéseként a Váci Egyházmegye Kórházlelkészi Szolgálatának önkéntes beteglátogató programját alapul véve kidolgoztunk egy programtervet, amely arra vonatkozott, hogyan lehet másokat hatékonyabban megszólítani, melyek azok a feladatkörök, amelyek az önkéntes beteglátogatóhoz kapcsolódnak. Ezt követően felkerestük azokat az egyházi szervezeteket, amelyek rendszeresen teljesítenek a debreceni kórházakban lelkigondozói szolgálatot, valamint fogadnak önkéntes beteglátogatókat. A program megvalósulásában három egyházi szervezet vett részt: a Kamilliánus szerzetesrend támogatásával a Debreceni Kamilliánus Család tagjai, a Debreceni Egyetem Klinikai Központ osztályain szolgálatot teljesítő domonkos rendi szerzetesek és a Kenézy Gyula Kórházban működő Debreceni Katolikus Kórházlelkészség. Ezen szervezetek együttműködése révén 2012 szeptemberében megalakult a *Katolikus Önkéntesek Ökumenikus Beteglátogató Szolgálat*. A Szolgálat létrejöttével célunk egy olyan program kidolgozása és megvalósítása volt, amellyel az önkéntes beteglátogatók az egészségügyi és különböző szociális ellátásokat nyújtó intézményekben, elsősorban a debreceni Kenézy Gyula Kórház és a Debreceni Egyetem Klinikai Központ területén, az ott dolgozó orvosokkal, ápolókkal és kórházlelkészekkel együttműködve gyakorolják a betegek és hozzátartozóik felé irányuló lelkigondozói szolgálatot.

Az önkéntes program megvalósításának első elemeként 2012 őszén meghirdettünk egy önkéntes beteglátogató képzést a debreceni Megtestesülés plébánián. A képzést, amelyet azóta minden évben meghirdetünk, négy elméleti és egy gyakorlati részből áll. Képzésünk nyitott rendszerű, a képzési alkalmakra minden érdeklődőt szeretettel

várunk. A képzés során felmerülő témákkal szeretnénk segíteni azoknak, akik munkájuk során kapcsolatba kerülnek beteg emberekkel vagy épp azoknak, akik nem tudnak beteg hozzátartozójukkal kapcsolatot teremteni. Egyik alapvető célunk, hogy az érdeklődők a képzési alkalmak során elhangzott ismereteket akár a munkahelyükön, akár családi környezetükben alkalmazni tudják. A képzéshez tartozó kórházi gyakorlat célja, hogy a kurzuson részt vevők az elmélet elsajátítása mellett a gyakorlatban is megtapasztalják azt, hogyan zajlik egy önkéntes beteglátogatás, továbbá egy segítő beszélgetés. A képzés végén van lehetőség arra, hogy aki szeretné folytatni az önkéntes beteglátogatást, az bekapcsolódhat a Szolgálat munkájába. Az önkéntes beteglátogatásra jelentkezők motivációinak felmérése egy ún. motivációs beszélgetés keretén belül történik, melynek során felmérjük a leendő önkéntes segítő attitűdjét, motiváltságát, felkészültségét, a Szolgálat által közvetített identitáshoz való hozzáállását. A felvételi elbeszélgetést követően az önkéntes beteglátogatók néhány biztató gondolattal és áldással kísérve kezdik meg szolgálatukat.

Az új önkénteseket egy meglévő közösségbe, a kamilliánus szellemben működő önkéntes beteglátogatók csoportjába integráljuk. Az önkéntesek havonta egyszer találkoznak, ahol lehetőség adódik megbeszélni a kórházi osztályokon megélt tapasztalatokat, érzéseket, az osztályokon megrendezésre kerülő programokat és az azzal kapcsolatos feladatokat. Azoknak az önkéntesekkel is személyesen tartjuk a kapcsolatot, akik valamilyen okból (család, munkahely) kifolyólag a havi csoporttalálkozásokon nem tudnak részt venni.

Önkéntes beteglátogatóink feladatköre sokrétű: hívogatja és elkíséri a betegeket a szentmisékre, segít az osztályokon megrendezett programok lebonyolításában, beszélget a betegekkel, hozzátartozókkal, értesíti a kórházlelkészt, ha a beteg gyónni, áldozni vagy szentséghez szeretne járulni.

Jóllehet, önkéntes beteglátogatóink egyre több kórházi osztályon és szociális intézményben teljesítenek szolgálatot, továbbá az egyház valamennyi kórházban alkalmaz kórházlelkészeket, tapasztalataink szerint azonban az önkéntes beteglátogatás kevésbé ismert mind az egyházi, mind pedig a világi tagok körében. Ennek érdekében egyházi újságokban, internetes oldalakon, a debreceni televízió vallási műsorán keresztül népszerűsítettük már az önkéntes beteglátogatást, illetve

folyamatosan hívjuk fel a lakosság figyelmét a Szolgálathoz való csatlakozás lehetőségére.

Fontosnak tartjuk hangsúlyozni, hogy a Szolgálat alapidentitása katolikus, azonban ökumenikus szellemben működik, mind az önkéntes beteglátogatók, mind pedig a betegek felé irányuló nyitottság tekintetében. Vagyis a közösség nem kizáró jelleggel működik, épp ellenkezőleg, a lényege abban rejlik, hogy kaput nyit minél több ember felé. Szeretettel fogadunk minden jó szándékú jelentkezőt, amennyiben a sikeres motivációs elbeszélgetést követően elfogadja azokat az alapelveket, kereteket és feltételeket, amelyek mentén a Szolgálat működik. Önkénteseink között éppúgy voltak már más felekezethez tartozók, mint „maguk módján hívők”. A Szolgálat ökumenikus a betegek megszólítása tekintetében is, igyekszünk minél több emberhez eljutni, nemre, korra, vallási és társadalmi hovatartozásra való tekintet nélkül.

Szolgálatunk során fontos lépésnek tartjuk, hogy 2013 májusában a Kamillianus szerzetesrend anyagi támogatásával elindítottuk a Jelenlét - betegek és önkéntes beteglátogatók lapja c. újságot. Az újság 500 példányban jelenik meg, évente két alkalommal. A lap tartalmi vonatkozásának meghatározásakor lényegesnek tartottuk, hogy olyan újságot szerkesszünk, amelyben reménykeltő mondatokra, biztató gondolatokra, lélekmélyítő üzenetekre lelhetnek a betegek. A visszajelzések alapján, az újság révén is sikerül megszólítanunk a betegeket. Néhány gondolat rólunk a betegektől és azoktól, akik figyelemmel kísérik szolgálatunkat:

„Remélem, sok beteg emberen tudtok segíteni. Nagyon hálás vagyok nektek mindazért, amit a betegekért tesztek. Csodálatos szolgálat!!!”

„Köszönöm a Klinikai Karácsonyváro kedves műsorotokat! Külön köszönöm, hogy szóltatok Zsolt atyának, aki volt olyan kedves, hogy felkeresett dec. 24-e délelőtt, szentgyónásban részesített és megáldoztatott. Nagyon néztem, amikor benyitott a szobába, és nagyon megörültem.

Nagyon köszönöm Nektek, további jó lelki gondozást kívánok!

Lukács 6, 36. János 13, 34. Velünk az Isten!

A "Jelenlét" egy nagyon jó kis léleklemelegítő füzet!

Szeretettel üdvözöllek Benneteket.”

„Megkaptam a szívélyes levelet, benne a megálmodott - Jelenlét c. lapot. Titokban gondoltam rá, hogy talán küldeni fogtok belőle. :) De amikor ma a Párom ideadta a borítékot és megláttam!!! Újfent könnyek lepték el a szememet.

Mint amikor a kórházban vidám, kedves lényetekkel ugyanezt megtettétek velem. :) Nagyon jó emberek vagytok és hálás vagyok a sorsomnak, hogy megismerhettem titeket.”

„Köszönjük a szolgálatotokat, fontos, hogy ilyen aktívak vagytok, és elköteleződtek ennek a hiánypótló programnak, hiszen mindannyian tudjuk, hogy mennyire nehéz a kiszolgáltatott betegnek akár a kórházban, de az otthonában is, ha egyedül van.”

Hiszünk a szentháromságos Isten szerető kegyelmében, hogy megtart és segít bennünket, hogy Szentek utat mutatnak, hogy imáinkkal növekszik mindnyájunkban az a kegyelmes ajándék, amely által Isten a betegek szolgálatára hívott bennünket.